

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 24 februari 1922 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst att gälla vid 1922 års taxering m. m.

Genom proposition nr 46 av den 3 februari 1922, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga nedan intagna förslag till *dels* förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst att gälla vid 1922 års taxering;

dels ock förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering att gälla vid 1922 års taxering.

Förslag

till

förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst att gälla vid 1922 års taxering.

Härigenom förordnas, att 11 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 (nr 116) angående bevillning av fast egendom samt av inkomst ävensom 3 § av de vid samma förordning fogade särskilda an-
Bihang till riksdagens protokoll 1922. 7 saml. 6 häft. (Nr 7.)

visningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar vid 1922 års taxering lända till efterrättelse i följande ändrade lydelse:

11 § 2 mom.

Däremot *må avdrag ske:*

1:o) Vid beräkning av inkomst av fast egendom:

a) för det genom fastighetsbevilning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet å annan fastighet, varav åtnjutits inkomst, varom i 9 § 1 mom. a)—d) sägs, eller å frälseränta;

b) för ränta — — — —.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Uppskattning av inkomst av fast egendom.

3 §.

Bestämmelserna om uppskattning — — — undantag och tillägg:

1:o) Därest skattskyldig åtnjutit sådan inkomst av fast egendom, varom i 9 § 1 mom. a)—d) sägs, eller inkomst av frälseränta, äger den skattskyldige åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevilning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet å annan fastighet, varav inkomsten åtnjutits, skolande därvid iakttagas:

att, om jordbruksfastighet under året varit på arrende upplåten till arrendator, avdraget skall tillgodonjutas av arrendatorn;

att, om under året jordbruksfastighet övergått från en ägare eller brukare till annan ägare eller brukare, eller annan fastighet bytt ägare, avdraget skall emellan dem fördelas i förhållande till den tid, en var av dem ägt eller brukat fastigheten;

att, om under året jordbruksfastighet till olika områden begagnats av olika ägare eller brukare, eller annan fastighet varit uppdelad mellan flera ägare utan att särskilda taxeringsvärden varit åsatta de olika brukningsdelarna, avdraget skall emellan ägarna eller brukarna fördelas i förhållande till de värden, som vid en uppdelning av taxeringsvärdet finnas skäligen belöpa å de olika brukningsdelarna;

samt att, om vid tillämpning av sålunda givna bestämmelser det för fastigheten i dess helhet medgivna avdraget icke kan tillfullo utnyttjas, vad *en* inkomsttagare av fastigheten icke kan av draget räkna sig till godo må, om synnerliga skäl därtill förefinnas, av taxeringsmyndigheten tilläggas annan eller andra inkomsttagare av samma fastighet till avräkning å hans eller deras därav influtna inkomst.

Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. För det fall att fastigheten nästföregående år icke varit underkastad fastighetsbevillning, men dylik skall utgå för det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevillning för fastigheten icke utgått, men skall även då avdraget beräknas å taxeringsvärdet nästföregående år.

2:o) Avdrag för värdeminskning — — — — tillåtet.

3:o) Åger eller brukar skattskyldig — — — —.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt å densamma meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Förslag

till

förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering att gälla vid 1922 års taxering.

Härigenom förordnas, att 2 § 1 mom. samt 11, 16 och 63 §§ i förordningen den 28 oktober 1910 (nr 117) om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering skola i nedan angivna delar vid 1922 års taxering lända till efterrättelse i följande ändrade lydelse:

2 § 1 mom.

Skyldighet att avgiva uppgift — — — den skattskyldige skall taxeras därför.

Vad här ovan stadgats gäller icke för följande juridiska personer: staten, landsting, kommuner och andra menigheter, hushållningssällskap,

kyrkor, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, sjukvårds- och barmhärtighetsinrättningar jämte andra fromma stiftelser, stipendiefonder, pensionsanstalter, allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges stadshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer, hypoteksföreningar, järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare, samt sparbanker, som avses i lagen den 29 juli 1892 och vilkas reservfond vid senaste bokslut icke uppgått till fem procent av insättarnas fordran. Kungl. Maj:t äger utfärda föreskrifter rörande skyldighet för staten, landsting, kommuner och andra menigheter att avgiva uppgift till ledning för egen taxering till bevillning. Rörande skyldighet för övriga i detta stycke omnämnda juridiska personer att avgiva uppgift till ledning för egen taxering till bevillning stadgas i 16 §.

11 §.

Till ledning vid taxeringen — — — varje grupp av uppgifter avser.

Styrelse för bankbolag — — — är skyldig att efter anmaning i särskilda fall lämna uppgift — — — viss angiven tidpunkt.

16 §.

Har uppgiftspliktig — — — rörelsen eller yrket. Enahanda uppgiftsplikt åligger hushållningssällskap, som nästföregående år ägt, innehaft eller brukat fast egendom eller drivit rörelse, samt kyrkor, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, sjukvårds- och barmhärtighetsinrättningar jämte andra fromma stiftelser, stipendiefonder, pensionsanstalter, allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges stadshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer, hypoteksföreningar, järnkontoret samt sparbanker, därest de ägt, innehaft eller brukat fast egendom, för vilken bevillning skall erläggas, ävensom prästerskapets änke- och pupillkassa beträffande inkomst, som enligt gällande föreskrifter kan tillfalla densamma vid lediga ecklesiastiska sysslor. Uppgift, som här avses, skall i varje särskilt fall — — —.

63 §.

Av taxeringslängderna skola skyndsammast upprättas sammandrag dels för varje stad och fögderi, dels för varje län och dels för hela riket (generalsammandrag).

Närmare föreskrifter angående ordningen för upprättandet av dessa sammandrag meddelar Kungl. Maj:t.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt å densamma meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Beträffande vad föredragande departementschefen enligt ovan omnämnda statsrådsprotokoll anført vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t, får utskottet hänvisa till propositionen.

Föreliggande förslag till ändringar i bevillningsförordningen vid årets taxering rör frågor, som riksdagen redan år 1921 hade till behandling, ehuru de då till största delen förblevo olösta. De föreslagna bestämmelserna avse att närmare reglera rätten till avdrag från skattskyldigs inkomst av fast egendom för vad som genom fastighetsbevillingen beskattats i de fall, där inkomsten av fastighet uppdelats å flera ägare eller brukare. Sådana särskilda bestämmelser hava ansetts erforderliga,

1) *då* fastigheten under året varit utarrenderad och inkomsten av fastigheten sålunda gått dels till ägaren i form av arrende dels till arrendatorn;

2) *då* fastigheten under året övergått från en ägare eller brukare till annan ägare eller brukare, och en var av dem tagit inkomsten under viss del av året; och

3) *då* fastigheten under året till olika delar utnyttjats av olika ägare eller brukare, vilka alltså åtnjutit var sin del av fastighetens avkastning, samt de olika brukningsdelarna ej varit åsatta särskilda taxeringsvärden.

Det i punkt 1) angivna spørsmålet löstes av 1921 års riksdag på det sätt, att arrendatorn tillerkändes rätten till avdraget. Beträffande de i punkterna 2) och 3) upptagna fallen föreslog Kungl. Maj:t 1921 års riksdag genom proposition nr 213 bestämmelser i huvudsak överensstämmande med de i föreliggande förslag upptagna. Sålunda föreslogs, *dels* att, då olika skattskyldiga ägt, innehaft eller brukat samma fastighet under olika delar av ett år, avdraget skulle fördelas mellan de skattskyldiga i förhållande till den tid en var av dem ägt, innehaft eller

Utskottet.

Ändringar i
bevillningsför-
ordningen.

brukat fastigheten, dels ock att, då ägaren av en jordbruksfastighet själv brukat en del av fastigheten och haft återstoden utarrenderad samt särskilda taxeringsvärden icke varit åsatta de skilda brukningsdelarna, fastighetens taxeringsvärde skulle uppdelas på brukningsdelarna och avdraget fördelas mellan ägaren och arrendatorn i förhållande till de därvid erhållna värdena.

I det betänkande bevillningsutskottet avgav i anledning av nämnda proposition nr 213 anförde utskottet, i vad här är av intresse, följande:

»Vad angår avdragets uppdelning efter tiden för olika innehav, anser utskottet en sådan anordning kunna leda till orättvisa. Är fråga om stadsfastighet och i allmänhet annan fastighet än jordbruksfastighet, torde detta vara att i mindre grad befara, enär inkomsten av sådan fastighet i regel faller mera jämnt under året och således i stort sett står i direkt förhållande till tiden för innehavet. Beträffande jordbruksfastighet råder emellertid ett motsatt förhållande. I allmänhet torde inkomsten av jordbruk, i varje fall av det egentliga jordbruket, huvudsakligen inflyta under årets senare del, då den inbärgade skörden kan försälgas. Om således A. brukat en jordbruksfastighet under årets sju första månader, varefter B. den 1 augusti övertager densamma med årets gröda, skulle enligt förslaget A., som under sitt innehav kanske haft en mycket ringa inkomst av fastigheten, äga rätt till större del av ifrågavarande avdrag än B., som deklarerar den huvudsakliga årsinkomsten. Vad nu är påpekat angående inkomst av jordbruk, gäller också inkomst av skogsbruk, som, där fråga är om avverkning till avsalu eller om upplåtelse av avverkningsrätt, enligt sakens natur utfaller mera oregelbundet.

Om en uppdelning skulle ske, låge närmast till hands att låta avdraget delas i proportion till de olika brukarnas inkomster av fastigheten. En sådan uppdelning skulle dock stöta på stora praktiska svårigheter. Vederbörande deklaranter skulle själva icke kunna beräkna sitt avdrag, då de ömsesidigt ju saknade kännedom om den andres inkomstsiffra, och för taxeringsnämnderna skulle det bli synnerligen besvärligt att härutinnan komplettera deklARATIONERNA.

Nu synes emellertid kunna ifrågasättas, om någon uppdelning av avdraget alls behöver ske, då samma fastighet brukats av mera än en under samma år. Grunden varför arrendator ansetts äga företräde framför ägare till hela avdraget, ehuru båda haft inkomst av fastigheten, är givetvis, att den förre har att ensam utgöra de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten. Det vill förefalla utskottet, som om ett liknande skäl kunde motivera en motsvarande lösning för fall, då brukningstiden varit delad men brukningsobjektet detsamma. Den omförmälda skattskyldigheten åligger ju den som vid debiteringstillfället är innehavare, oavsett om fastigheten förut under större eller mindre del av året innehafts av annan. Rätt och billigt synes då vara, att samma person också får hela det ifrågavarande avdraget. Som debiteringen sker på hösten, torde då ock i de flesta fall avdraget komma att åtnjutas av den som haft den största inkomsten av fastigheten. En sådan lösning av frågan, att omhandlade avdrag i sin helhet må tillkomma den som för det nästföregående året påförts eller bort påföras de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten, synes utskottet alltså vara på en gång i möjligaste mån rättvis och i tekniskt avseende förenklad.

Med hänsyn till önskvärd likformighet torde samma regel böra tillämpas även ifråga om annan fastighet än jordbruksfastighet, ehuru beträffande sådan fastighet Kungl. Maj:ts förslag, såsom ovan anmärkts, jämväl kunde varit möjligt att genomföra.

För sådana fall, där en jordbruksfastighet under året varit delad mellan ägare och arrendator, utan att brukningsdelarna haft särskilda taxeringsvärden, är, såsom ovan framhållits, föreslaget, att fastighetens taxeringsvärde skulle uppdelas på brukningsdelarna och avdraget fördelas i samma proportion. Även frånsett de med en dylik uppdelning förenade praktiska svårigheterna synes konsekvensen kräva, att även i hithörande fall avdraget odelat får tillkomma den som haft att erlagga kommunalutskylderna för det odelade taxeringsvärdet. Följdriktigt torde ock vara, att ifrågavarande föreskrift utsträcker till att omfatta även andra fall av delad brukning, såsom då fastigheten är delad mellan flera arrendatorer eller mellan flera ägare.»

Med stöd av detta uttalande föreslog utskottet, att 3 § av de särskilda anvisningarna till bevillningsförordningen skulle i hithörande delar erhålla följande lydelse:

»Därest olika skattskyldiga ägt, innehaft eller brukat samma fastighet under olika delar av nästföregående år, skall avdraget *tillkomma den som för det året påförts eller bort påföras de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten. Detsamma skall gälla, där ägaren av en jordbruksfastighet själv brukat en del av fastigheten och haft återstoden utarrenderad, eller fastigheten eljest varit delad mellan olika brukare, samt särskilda taxeringsvärden icke varit åsatta de skilda brukningsdelarna.*»

Riksdagen avslag emellertid såväl Kungl. Maj:ts som utskottets förslag till bestämmelser om rätt till avdrag i omhandlade fall.

Sedermera uppdrog Kungl. Maj:t åt 1921 års kommunalskattekommitté att verkställa utredning i de avseenden, som berördes i förenämnda, enligt riksdagens beslut utslutna stycke i 3 § av anvisningarna vid bevillningsförordningen. Med anledning härav utarbetade kommittén ett förslag till ändrad lydelse av vissa delar av bevillningsförordningen jämte till samma förordning hörande särskilda anvisningar. Propositionen ansluter sig i stort sett till det av kommittén framlagda förslaget dock med det viktiga undantaget, att medan kommittén föreslagit, att om jordbruksfastighet varit utarrenderad avdraget skall tillgodonjutas till en tredjedel av jordägaren och till två tredjedelar av arrendatorn, enligt propositionen arrendatorn äger åtnjuta avdraget i dess helhet.

I sitt med anledning härav avgivna utlåtande har kommittén sökt bemöta de skäl, som utskottet anfört till stöd för sitt ovan angivna förslag, och därutinnan anfört bland annat: I den mån den avdragsberättigades inkomst av fastigheten understeger avdragets belopp — ett förhållande, som med hänsyn till avdragets storlek ej sällan vore att räkna med — finge annan inkomsttagare för skillnaden betala en skatt,

som han principenligt borde vara fri från. Och den grund, varå en dylik bestämmelse skulle byggas — att endast en av inkomsttagarna från fastigheten hade att gälda de av fastigheten efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna det vill säga den garanterade skatten — vore ej heller bärande. Visserligen vore det så, beroende på beskattningens konstruktion, att denna garanterade skatt i beskattningsslängderna formellt påfördes och följaktligen även måste gäldas av endast den ena av flera inkomsttagare från fastigheten, men ingalunda följde därav, att samma skatt reallt taget utginge allenast av *hans* inkomst från fastigheten. Tvärtom vore det och komme alltid att bliva så, att denna skatt utginge av fastighetens samlade avkastning, och att skyldigheten att betala densamma toges i beräkning vid en eventuell uppgörelse angående fastigheten.

Det har förefallit utskottet som om de skäl, kommittén anfört mot 1921 års bevillningsutskotts förslag, icke skulle vara bindande. Medan sistnämnda utskott i främsta rummet sökt tillvarataga *den* skattskyldiges intresse, som har att gälda de efter taxeringsvärdet å fastigheten utgående kommunalutskylderna, har kommittén framför allt velat förhindra, att av fastighetens samlade inkomst större del än vad som överskjuter ett belopp, motsvarande sex procent av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem procent av taxeringsvärdet å annan fastighet, träffas av inkomstbevilling. Utskottet vill icke förneka, att den lösning kommittén föreslagit möjligen står i närmare överensstämmelse med författningens bokstavliga lydelse än den av 1921 års bevillningsutskott valda. Emellertid framgår, såsom för övrigt framhålles i det vid propositionen nr 31 till 1921 års riksdag fogade statsrådsprotokollet, att riksdagen år 1920 betraktat denna fråga icke från statsbeskattningens synpunkt utan från den synpunkten, att inkomstbevillingen ligger till grund för den kommunala skattskyldigheten. Genom den av utskottet förordade lösningen vinnes den säkraste garantin för att *den* skattskyldige, som är i största behov utav avdraget, eller den, som har ått till kommunen utgöra skatt efter fastighetens taxeringsvärde, kommer att tillgodonjuta avdraget i full utsträckning.

Det är visserligen riktigt, att, såsom kommittén påpekat, vid en fastighetsförsäljning regelmässigt träffas överenskommelse om vem av kontrahenterna, som skall gälda för fastigheten utgående utskylder. Vid en lagstiftning i dessa frågor har man dock att utgå från att *en* person har att mot det allmänna svara för utskylderna. Överflyttas sedan genom privaträttsliga avtal skattebördan från den direkt skattskyldige å en annan, torde lagstiftningen varken kunna eller böra taga hänsyn härtill.

Vare sig frågan ses från den ena eller andra synpunkten, torde en fullt rättvis lösning, som tillika är praktiskt genomförbar, icke stå att vinna. Utskottet håller dock på ovan anförda skäl före, att den av förra årets bevillningsutskott förordade kommer att medföra färre orättvisor än den i propositionen föreslagna. Härtill kommer att de anmärkingar, som riktats mot utskottsförslaget bristande principenlighet, förlora avsevärt i värde genom att den föreslagna bestämmelsen kommer att tillämpas under en jämförelsevis kort tid. Det gäller vid sådant förhållande mindre att finna uttryck för den skatteteoretiskt riktigaste principen än att tillgodose ett rent praktiskt behov.

Vidare äger den av sistnämnda utskott föreslagna lösningen en avsevärd fördel genom sin enkelhet i tillämpningen. De i propositionen föreslagna bestämmelserna däremot komma helt säkert särskilt i de fall, då olika delar av fastighet, som utgör särskild taxeringsenhet, nyttjats av flera ägare eller brukare, att vålla taxeringsmyndigheterna ett mycket avsevärt arbete icke minst genom besväret att införskaffa det material, som erfordras för en uppdelning av taxeringsvärdet. Enligt vad utskottet har sig bekant, har i många sådana fall den av bevillningsutskottet förordade utvägen anlåtats. Såsom jämväl kommittén framhållit, åsättes vid den nu pågående fastighetstaxeringen varje brukningsdel av en fastighet särskilt taxeringsvärde. Det synes föreligga desto mindre anledning att för ifrågavarande fall införa en åtminstone för flera delar av landet ny princip som det här gäller en fråga, vilken vid kommande års taxering saknar egentlig praktisk betydelse.

Den av kommittén föreslagna bestämmelsen om uppdelning av avdraget mellan jordägare och arrendator återfinnes icke i Kungl. Maj:ts förslag. Såsom motiv härför har anförts, att en sådan uppdelning förutsätter ändring i deklaraionsformuläret. Emellertid finnes i sistnämnda förslag infört ett stadgande att, därest en inkomsttagare icke kan utnyttja hela det avdrag, han enligt 3 § i anvisningarna äger tillgodoräkna sig, taxeringsmyndighet må, om synnerliga skäl därtill förefinnas, gottgöra annan eller andra inkomsttagare från samma fastighet det överskjutande avdraget. Härigenom skulle kunna inträffa, att en jordägare erhöle det avdrag, hans arrendator icke kunnat tillgodoräkna sig. Från den ståndpunkt utskottet intagit kan en sådan bestämmelse givetvis icke godtagas. För övrigt vill utskottet framhålla, att stadgandets avfattning lämnar rum för ojämnhet och godtycke i tillämpningen.

Ändringar i
taxerings-
förordningen.

De föreslagna ändringarna i taxeringsförordningen hava utförligt motiverats i propositionen. Mot desamma har utskottet icke funnit anledning till erinran.

På grund av vad sålunda förekommit får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte

1) med förklarande, att riksdagen icke kunnat antaga ovan återgivna förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst att gälla vid 1922 års taxering, antaga följande såsom *utskottets förslag* betecknade förslag till

Kungl. Maj:ts förslag:

Utskottets förslag:

Förordning om särskilda ändringar i 3 § i de vid förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen att gälla vid 1922 års taxering.

Härigenom förordnas, att 3 § i de vid förordningen den 28 oktober 1910 (nr 116) angående bevillning av fast egendom samt av inkomst fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skall i nedan angivna delar vid 1922 års taxering lända till efterrättelse i följande ändrade lydelse:

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Uppskattning av inkomst av fast egendom.

3 §.

Bestämmelserna om uppskattning — — — undantag och tillägg:

1:o) Därest skattskyldig åtnjutit sådan inkomst av fast egen-

1:o) Därest skattskyldig åtnjutit sådan inkomst av fast egendom, var-

Kungl. Maj:ts förslag:

dom, varom i 9 § 1 mom. a)—d) sägs, eller inkomst av frälseränta, äger den skattskyldige åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevilning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet å annan fastighet, varav inkomsten åtnjutits, skolande därvid iakttagas:

att, om jordbruksfastighet under året varit på arrende upplåten till arrendator, avdraget skall tillgodonjutas av arrendatorn;

att, om under året jordbruksfastighet övergått från en ägare eller brukare till annan ägare eller brukare, eller annan fastighet bytt ägare, avdraget skall emellan dem fördelas i förhållande till den tid, en var av dem ägt eller brukat fastigheten;

att, om under året jordbruksfastighet till olika områden begagnats av olika ägare eller brukare, eller annan fastighet varit uppdelad mellan flera ägare utan att särskilda taxeringsvärden varit åsatta de olika brukningsdelarna, avdraget skall emellan ägarna eller brukarna fördelas i förhållande till de värden, som vid en uppdelning av taxeringsvärdet finnas skäligen belöpa å de olika brukningsdelarna;

samt att, om vid tillämpning av sålunda givna bestämmelser det för fastigheten i dess helhet medgivna avdraget icke kan tillfullo utnyttjas, vad *en* inkomsttagare av fastigheten

Utskottets förslag:

om i 9 § 1 mom. a)—d) sägs, eller inkomst av frälseränta, äger den skattskyldige åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevilning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet, varav inkomsten åtnjutits. Detta avdrag tillkommer ägaren eller innehavaren av fastigheten utom för det fall, att jordbruksfastighet upplåtits åt landbo eller arrendator, då avdraget tillkommer landbon eller arrendatorn.

Därest olika skattskyldiga ägt, innehaft eller brukat samma fastighet under olika delar av nästföregående år, skall avdraget tillkomma den som för det året påförts de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten.

Detsamma skall gälla, där ägaren av en jordbruksfastighet själv brukat en del av fastigheten och haft återstoden utarrenderad, eller fastigheten eljest varit delad mellan olika brukare, samt särskilda taxeringsvärden icke varit åsatta de skilda brukningsdelarna.

Kungl. Maj:ts förslag:

icke kan av avdraget räkna sig till godo må, om synnerliga skäl därtill förefinnas, av taxeringsmyndigheten tilläggas annan eller andra inkomsttagare av samma fastighet till avräkning å hans eller deras därav influtna inkomst.

Utskottets förslag:

Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. För det fall att fastigheten nästföregående år icke varit underkastad fastighetsbevillning, men dylik skall utgå för det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevillning för fastigheten icke utgått, men skall även då avdraget beräknas å taxeringsvärdet nästföregående år.

2:o) Avdrag för värdeminskning — — — — tillåtet.

3:o) Äger eller brukar skattskyldig — — — —.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt å densamma meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

2), med bifall till vad Kungl. Maj:t i förevarande proposition nr 46 föreslagit i fråga om ändring i gällande taxeringsförordning, antaga ovan införda förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering att gälla vid 1922 års taxering.

Stockholm den 24 februari 1922.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, friherre Fleming, Antonsson, K. A. Nilson, Wigforss, Wohlin, Rune. Jönsson i Boa, Johansson i Kullersta, Lithander, Sköld, Johansson i Kälkebo, Olsson i Ramsta, Björkman, Leander, Carlsson i Ystad, Heyman, Lövgren i Nyborg, Brännström och Olsson i Gävle.

Reservationer:

1) av herr friherre *Fleming*, som anfört:

»De numera varje år återkommande kungl. propositionerna om ändringar och tillägg såväl i skatteförordningar som isynnerhet i de förordningarna bifogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen giva tydligen vid handen att skatteförordningarna icke äro avfattade med nödig tydlighet. En av Konung och riksdag antagen lag eller förordning bör enligt min åsikt vara så avfattad, att inga 'särskilda anvisningar' behöva göras, men detta är i förevarande fall möjligt, endast om klara och rena linjer från början uppdragas för såväl den statliga som den kommunala beskattningen.

Någon fast grund för lösningen av det nu mer än någonsin invecklade skatteproblemet i vårt land kan icke vinnas förr än hela problemet upptages till allsidigt skärskådande. Så länge varje skattekölla, statlig som kommunal, skall behandlas för sig oberoende av andra, kan aldrig stadga i beskattningen vinnas. Vid ett sådant allsidigt bedömande av skatteproblemen böra utan tvivel även tagas med i beräkningen ej blott de direkta skatterna utan även de möjliga indirekta skatteköllor som kunna beräknas för en lämplig fördelning av skatterna mellan dessa båda skatteformer.

Vad den nu ifrågavarande kungl. propositionen beträffar, särskilt i vad den rör ändringar i bevillningsförordningen, kan säkerligen icke bestridas, att densamma berör en detalj, som uteslutande hänför sig till lagtextens bristande klarhet, vilken i sin ordning beror på att de olika formerna för beskattningen bestämts utan nödigt samband med varandra och utan klara riktlinjer för den direkta beskattningen i allmänhet.

Då därjämte de föreslagna bestämmelserna äro avsedda att gälla endast för den taxering, som skall ske under 1922, d. v. s. att tillämpas vid det taxeringsarbete, som nu snart skall börja och sålunda komma att vålla taxeringsmyndigheterna ännu större svårigheter än de redan hava,

har jag ansett, att utskottet icke bort i denna del tillstyrka den kungl. propositionen.

Den fråga det rör sig om är ingalunda lättlost och det är att befara, att den praxis som utvecklats under föregående års taxeringsarbete nu skulle komma att ersättas av en annan, om vilken man ingalunda vet huruvida den blir bättre eller rättvisare. En klar linje torde i förevarande hänseende aldrig vinnas på annat sätt än att fastighetsägaren och icke arrendatorn blir den som skall ansvara för fastighetsbeskattningen och sålunda ensam berättigad att vid inkomstberäkningen njuta avdrag varom här är fråga.

Jag anser försiktigheten bjuda att i förevarande avseende nu icke göra någon ändring utan låta gällande bestämmelser få tillämpas, och har sålunda hemställt, att utskottet under *punkt 1*) måtte föreslå,

att riksdagen måtte avslå de av Kungl. Maj:t föreslagna särskilda ändringarna i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst.

2) av herrar *Antonsson* och *Heyman*, hvilka instämt i den av friherre Fleming avgivna reservationen; samt

3) av herr *Rune*.